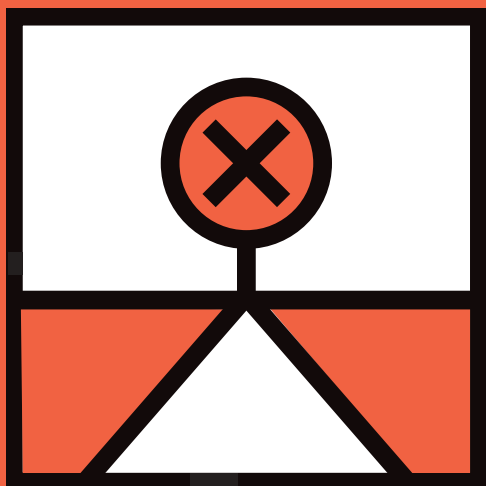

Este un lucru iubitor să practicăm disciplina bisericii?

Jonathan Leeman

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evanghelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prieteniei, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi mai bine „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelepciune mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Este un lucru iubitor să practicăm
disciplina bisericii?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubeste Dumnezeu pe toți oamenii?, Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot crește femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

Ce să fac acum, că sunt creștin?, Sam
Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Jamieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Jamie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gilbert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

Promite Evanghelia sănătate și prosperitate?, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

JONATHAN LEEMAN

ESTE UN LUCRU
IUBITOR SĂ PRACTICĂM
DISCIPLINA BISERICII?

MAGNA GRATIA

ESTE UN LUCRU IUBITOR SĂ PRACTICĂM DISCIPLINA BISERICII?

Jonathan D. Leeman

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Is It Loving to Practice Church Discipline?

Copyright © 2020 by Jonathan D. Leeman and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks

525 A Street NE, Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-43-7

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

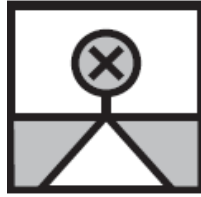
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă le aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii (Evrei 12:11).

Îți aduci aminte de prima oară când ai auzit de expresia „disciplina bisericii”? Probabil că ți-a sunat un pic discordant. Nu te-ai așteptat ca aceste două cuvinte să meargă împreună, la fel cum nu te-ai aștepta la expresiile pereche „prietenie dureroasă” sau „har condiționat”.

La urma urmei, bisericile ar trebui să manifeste dragoste și îndurare, nu judecată sau disciplină. Corect?

De aceea, cât de străin sună să sugerez că disciplina bisericii este de fapt un lucru iubit! Te-ar atrage așa ceva?

Și totuși asta este ceea ce va sugera această scurtă carte. Vreau să îți arăt ce este disciplina bisericii și cum funcționează ea. Dar, mai mult, vreau să te ajut să înțelegi că ea *este* iubitoare și chiar că ne arată ceva despre dragostea lui Dumnezeu. Încă îți sună străin? Poate că avem nevoie de o înțelegere mai bună a disciplinei bisericii – și de o înțelegere mai bună a dragostei.

DISCIPLINA BISERICII NU ESTE ÎNTOTDEAUNA IUBITOARE

Desigur, disciplina bisericii nu este întotdeauna iubitoare. Poate că, dacă ești ca mine, ai citit și tu în liceu romanul lui Nathaniel Hawthorne, *The Scarlet Letter* [Litera stacojie]. Cu acțiunea desfășurându-se în Noua Anglie a secolului al XVII-lea, romanul prezintă povestea imaginară a unei femei puternice și frumoase care rămâne însărcinată dintr-o relație în afara căsătoriei. Ea nu renunță niciodată la numele de domnișoară, ceea ce nu face decât să inflameze orașul în care biserica și statul erau atât de amestecate, încât deveniseră aproape aceeași entitate.

Autoritățile guvernamentale o disciplinează mai întâi obligând-o să poarte litera „A” de culoare stacojie brodată pe rochie. Acest „A” făcea aluzie la adulter. Apoi i-au cerut să trăiască în afara orașului, într-o cabană din sălbăticie, asemenea evreilor „necurați” care erau excluși din tabără în Vechiul Testament.

Între timp, noi (cititorii) aflăm că partenerul ei de infracțiune, tatăl noului născut, este păstorul orașului. Singurul lucru mai rău decât judecata orașului și a bisericii este ipocrizia păstorului care a lăsat ca mama necăsătorită să fie ponegriată de una singură. Se pare că în

această carte, dragostea se arată doar în femeia ostracizată și în fiica pe care ea o crește.

Pentru urechile contemporane, povestirea lui Hawthorne despre disciplina bisericii, cu narațiunea ei siropoasă, poate fi percepută oarecum caricaturist. Totuși, trebuie să ne confruntăm și cu realitatea că bisericile nu sunt întotdeauna iubitoare sau înțelepte în practicarea disciplinei. Ele leagă uneori conștiințele în lucruri în care Scriptura nu o face. Alteori dau vina pe cine nu trebuie. Și în alte situații chiar manifestă favoritism față de lideri și prejudecăți față de membrul rănit.

Trebuie să recunoaștem că există o diferență între disciplina iubitoare a bisericii și cea făcută fără dragoste. Asemenea părinților sau a polițiștilor abuzivi, disciplina abuzivă a bisericii produce daune mari. Ea este vrednică de urât, iar Dumnezeu o urăște.

DISCIPLINA BISERICII CREȘTE BISERICA ÎN NEPRIHĂNIRE ȘI PACE

Dar nu putem arunca pruncul cu tot cu baia, ca și cum am renunța complet la ideea de căsătorie doar din cauză că am fi martorii uneia rele. Isus însuși ne-a dat disciplina bisericii, după cum vom vedea imediat.

Disciplina iubitoare a bisericii îi aduce viață, sănătate, sfințenie și creștere. Ea ajută bisericile noastre să rămână sănătoase și să continue să fie o mărturie pentru Evanghelie.

Scriptura ne învață că disciplina și dragostea sunt în realitate legate strâns una de alta: „Domnul pedepsește pe cine-l iubește” (Evrei 12:6). Dumnezeu nu privește dragostea și disciplina ca fiind contrare una alteia, ci ne învață că dragostea motivează disciplina. Autorul Epistolei către Evrei continuă astfel: „Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă le aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii” (v. 10-11). Acea expresie, „roada dătătoare de pace a neprihănirii”, mă face să mă gândesc la lanurile aurii de grâu, doar că mi le imaginez ca fiind neprihănirea și pacea într-o biserică. Nu este aceasta o imagine frumoasă?

În același fel în care corectarea greșelilor de matematică ale unui elev îl crește pe acesta, și disciplina bisericii duce la creșterea ei. Ea îl crește pe individul implicat, ca și pe toți cei care participă la disciplinarea lui.

Îmi aduc aminte de o soră de încredere în Hristos

că mi-a spus într-o manieră directă: „Jonathan, nu poți fi atât de egoist”. Acel mic act informal de disciplină m-a ajutat. Chiar nu îmi dădeam seama că eram atât de egoist pe cât spunea ea. Ea m-a ajutat să îmi văd greșeala și să cresc.

Îmi aduc aminte de o altă situație când prezbiterii noștri au stat înaintea bisericii noastre și ne-au informat că un membru și-a părăsit soția și copiii. Ei au cerut ajutorul nostru în a-l chema pe bărbat înapoi din păcatul lui și ne-au informat de posibilitatea îndepărtării din biserică. La câteva seri după aceea, am luat masa cu David, un bărbat mai tânăr din biserică. Înainte de a-l lăsa acasă, el s-a îndreptat către mine și mi-a spus: „Jonathan, m-am gândit neîncetat în ultimele două zile la această situație de disciplină. Oh, *urăsc* păcatul”. Și el a subliniat cuvântul „urăsc”. Eu i-am răspuns: „Da, frate, este un amăgitor și un ucigaș”.

Prin implicarea întregii biserici, prezbiterii nu au condus un studiu de caz ca la o școală de afaceri. Ei nu ne-au oferit un show de televiziune despre viața reală. Ei s-au așezat alături de noi la masa familiei și au spus: „Un frate a plecat de acasă. Ce să facem?” Toți cei din biserică au fost implicați. Toți am fost întristați. Toți trebuia să creștem. Trebuia să ne gândim cum să îi iubim pe soția

și pe copiii acelui bărbat, și chiar trebuia să învățăm ce însemna să îl iubim pe acela care îi abandonase. Și o mică fereastră către toate acele lecții este această imagine a lui David spunându-mi după două seri că a învățat să urască păcatul mai mult. Eu cred că, dacă i-am fi întrebat pe toți membrii din biserică, i-am fi auzit pe toți vorbind ca un ecou al cuvintelor lui David.

În final, întreaga biserică a votat îndepărtarea acelui bărbat din rândul membrilor, pentru că el nu s-a pocăit. Oare acesta a fost ceva iubitor din partea bisericii? Da. Ea i-a arătat dragoste acelui bărbat pentru că el trăia în amăgire de sine și prezenta toate semnele cuiva care se îndrepta pe calea către pierzarea veșnică. I-a arătat dragoste soției și copiilor, pentru că a afirmat dragostea lui Dumnezeu și sprijinul față de ei. A arătat dragoste sub forma unui avertisment pentru oile mai slabe ale turmei, care ar fi putut să fie ispitite să o ia pe o cale asemănătoare a păcatului. A arătat dragoste față de oricare dintre necredincioșii din jurul nostru, care au învățat că Isus nu susține abandonul familiei și adulterul. A arătat dragoste față de liderii bisericii, care au învățat că biserica a avut încredere în conducerea și recomandarea lor. Și a arătat dragoste, cel mai important, față de Hristos, pentru că a-L iubi pe El înseamnă să păzim

poruncile Lui (Ioan 14:21).

Disciplina bisericii crește o biserică în neprihănire, pace și dragoste. Acest lucru este adevărat indiferent dacă un păcătos se pocăiește de păcatele lui și este restaurat în biserică. În același timp, prin harul lui Dumnezeu, am văzut și căsnicii restaurate, minciuni mărturisite, dependențe abandonate, Evanghelia reprimată și dragostea salvată prin disciplina bisericii. Aceste povești ale restaurării după pocăință sunt glorioase.

ESTE DISCIPLINA CU ADEVĂRAT BIBLICĂ?

Totuși, înainte de a trece la următorul punct, cea mai importantă întrebare pe care ar trebui să ne-o punem este aceasta: *Oare disciplina bisericii este cu adevărat un lucru din Biblie?*

Răspunsul este da, și acest lucru este demonstrat de o mulțime de pasaje din Noul Testament (de ex. 2 Cor. 2:6; Gal. 6:1; Efes. 5:11; 1 Tes. 5:14; 2 Tes. 3:6-15; 1 Tim. 5:19-20; 2 Tim. 3:2-5; Tit 3:10). Probabil că cele mai cunoscute două pasaje despre disciplina bisericii sunt Matei 18:15-17 și 1 Corinteni 5.

Matei 18

Isus deschide acest subiect în Matei 18 în timp ce

dădea învățătură despre felul cum un păstor bun va lăsa cele 99 de oi ca să caute oaia rătăcitoare (v. 10-14). Cum ar trebui să căutăm oara rătăcită? Isus răspunde astfel:

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustă-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș (v. 15-17).

Așadar, cineva păcătuiește. Este confruntat în privat. El nu se oprește. Este confruntat a doua oară. El tot nu se oprește. Este confruntat de biserică. El tot nu se oprește. În acest moment, spune Isus, el ar trebui tratat ca unul aflat în afara comunității legământului, ca unul din exterior. El trebuie să fie exclus sau excomunicat din părtășie.

Observați că Isus vrea să păstreze chestiunea pe cât de privat se poate, dar El este gata și să ducă situația înaintea întregii biserici. La urma urmei, toată biserica a confirmat pretenția de credință a acelei persoane când l-au primit în rândul membrilor. Într-o biserică, noi toți suntem părtășii acelei confirmări reciproce pentru

că suntem părtași unui nume de familie. Suntem responsabili unii pentru alții, asemenea diferitelor părți ale trupului.

Observați de asemenea că Isus crede în procesul corect. O astfel de chestiune trebuie să fie confirmată de doi sau trei martori, la fel cum se proceda în tribunalele evreiești (Deut. 19:15). El nu vrea ca biserica să fie mânăta de acuzații false sau de o judecată făcută violent. El nu vrea ca păstorii să se ridice și să vină cu interpretările lor despre caracterul oamenilor. El vrea doar ca bisericile să acționeze atunci când membrii sunt în general în acord în ce privește faptele petrecute.

Și totuși cuvintele lui Isus par uimitoare. Oare n-a spus El cu doar câteva capitole mai devreme: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Matei 7:1)? Lucrul interesant este că Isus le-a spus ucenicilor lui să nu judece, și tot atunci le-a spus să nu arunce mărgăritarele lor înaintea porcilor, și să recunoască pomul după roadele lui, și toate aceste lucruri implică judecata (7:6, 20). Cum punem în acord toate aceste lucruri? Se pare că Isus vrea ca noi să *nu* ne asumăm rolul de judecător final al cuiva, dar El *vrea* să exercităm discernământul în cei cu care avem părtășie, în particular când vine vorba despre membralitatea într-o biserică.

1 Corinteni 5

Pavel ne învață același lucru în 1 Corinteni 5. El confruntă biserica din Corint în legătură cu un membru care trăia cu nevasta tatălui său (v. 1). Biserica deja cunoștea situația, numai că, dintr-un anume motiv, ei erau mândri. Poate că ei credeau că erau astfel iubitori și toleranți. Oricare ar fi fost situația, Pavel spune că ei n-ar fi trebuit să fie mândri, ci, în schimb, „cel ce a săvârșit fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru” (v. 2).

Observați că procedeul lui Pavel arată oarecum diferit de cel al lui Isus. Isus a oferit un proces în patru pași: primul constă din confruntarea personală, apoi cu doi sau trei martori, apoi biserica, și apoi excluderea. Dar Pavel îi spune bisericii să îl excludă imediat pe acel om. De unde provine diferența între abordarea lui Isus și cea a lui Pavel? Există două motive care o explică. În primul rând, procedeul lui Isus merge pas cu pas pentru a testa pocăința acelei persoane, în timp ce Pavel a constatat deja că acel om nu se pocăia (v. 3, 11). În al doilea rând, Isus prezintă un scenariu în care ofensa este privată și necunoscută, în timp ce Pavel ne spune că aici întreaga biserică din Corint cunoștea cazul. Cu alte cuvinte, situația reală a lui Pavel începe acolo unde

se încheie exemplul situației lui Isus.

Care este ideea? Nu există un proces de disciplină a bisericii care să se potrivească tuturor situațiilor. Fiecare situație trebuie gestionată atent și înțelept, rămânând la faptele particulare ale cazului și la orice detalii relevante. Este această persoană un proaspăt creștin sau unul bătrân? Este un membru care a avut parte de multă învățătură, sau unul recent convertit? Este o persoană răzvrătită, sau una slabă? A fost prins în păcat, sau el a inițiat mărturisirea? Își recunoaște complet păcatul, sau doar o parte din el? Este dispus să își asume responsabilitatea ca parte din pocăință, sau insistă să rezolve lucrurile în felul lui? Își ține promisiunile sau nu? Scuzele oferite sună mai degrabă a întristare lumească sau sunt ele expresia întristării după voia lui Dumnezeu (2 Cor. 7:10)? Ce rol au jucat alte persoane în această situație? A fost abătut de pe cale?

Fiecare caz necesită o grijă pastorală deosebită, atenție, înțelepciune și dragoste. Am putea spune chiar că nu este suficient ca o biserică să fie iubitoare. Ea trebuie să fie și înțeleaptă. Și nu este suficient să fie înțeleaptă. Ea trebuie să fie și iubitoare.

1 Corinteni 5 ne ajută să înțelegem și scopul disciplinării. În primul rând, *disciplina scoate lucrurile la*

lumină. Asemenea cancerului, păcatului îi place să stea ascuns. Disciplina scoate la lumină cancerul păcatului, astfel încât să poată fi eliminat (v. 2).

În al doilea rând, *disciplina avertizează*. Biserica nu pune în aplicare judecata lui Dumnezeu prin disciplină, ci ea este mai degrabă ca o punere în scenă a unei imagini a mării judecăți viitoare (v. 5).

În al treilea rând, *disciplina salvează*. Bisericile apelează la ea când văd că un membru o ia pe calea către moarte și niciunul dintre avertismentele ei nu îl determină să se oprească. Este ultimul lucru la care biserica apelează (v. 5).

În al patrulea rând, *disciplina protejează*. La fel cum un cancer se răspândește de la o celulă la alta, și păcatul se răspândește rapid de la o persoană la alta (v. 6).

În al cincilea rând, *disciplina ocrotește mărturia bisericii*. Pe cât de ciudat poate suna, disciplina le slujește necreștinilor pentru că ea păstrează biserica diferită și atractivă (v. 1). La urma urmei, bisericile sunt chemate să fie sare și lumină. „Dar dacă sarea își pierde gustul”, a spus Isus, „nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni” (Matei

5:13).¹

CE ESTE DISCIPLINA BISERICII?

Cred că am văzut suficiente dovezi că disciplina bisericii este prezentată în Biblie. Dar încă nu am răspuns la întrebarea: Ce este disciplina bisericii?

Învăță și corectează

Se poate să fi observat că „discipol” și „disciplina” sunt termeni înrudiți. În cel mai larg sens, disciplina bisericii este parte din ucenicizarea creștină.² Ea implică învățare și corecție. Nu ne surprinde că există o practică veche de secole de a se referi la „disciplina formativă” și „disciplina corectivă”. Noi îi formăm pe oameni prin învățatură și îi corectăm arătându-le unde greșesc.

Așadar, disciplina este ca orice lucru care implică învățare și corecție, ca atunci când predai matematică sau ești doctor. Ambele implică predare și corecție. Ce-ai spune dacă un profesor de matematică explică lecția,

---

¹ Aceste cinci aspect extrase din 1 Corinteni 5 sunt citate din Jonathan Leeman, “Church Discipline and the Love of God,” Capitol Hill Baptist Church, 1 ianuarie 2012, <https://www.capitolhillbaptist.org/sermon/church-discipline-and-the-love-of-god/>. Acest articol este folosit în cadrul lecțiilor de membralitate de la Capitol Hill.

² O parte din materialul din această secțiune este citat din articolul lui Jonathan Leeman, “A Church Discipline Primer”, disponibil pe pagina 9Marks, 1 martie 2010, <https://www.9marks.org/article/church-discipline-primer/>.

dar nu corectează niciodată greșelile elevilor lui? Sau de un doctor care vorbește despre sănătate, dar ignoră cancerul?

În același fel, a face ucenici creștini implică învățarea și corectarea. Comparativ vorbind, este ușor să vorbești despre partea de învățare. Este un pic mai greu să vorbești despre corecție. Nouă nu ne place să fim corecțați, nu-i așa? Dar a face ucenici fără corectarea păcatului este la fel de logic ca atunci când un doctor ignoră tumorile.

Într-un sens mai restrâns, disciplina bisericii înseamnă *corectarea păcatului*. Procesul începe cu avertismente personale, în spațiu privat. Ea se încheie, când este necesar, cu excluderea acelei persoane dintre membrii bisericii și cu interzicerea participării ei la Masa Domnului, din cauza păcatului de care nu se pocăiește – păcat pe care refuză să îl abandoneze.

Deseori oamenii folosesc cuvintele „disciplina bisericii” ca să se refere în special la acest ultim pas, ca atunci când ei spun, „l-am disciplinat pe Joe din biserică”, sensul fiind că l-au exclus pe Joe dintre membrii bisericii și de la Cină. Ei ar putea folosi și termenul „excomunicare” (de la ex-comuniune), care are același sens.

Cineva care a fost disciplinat din biserică sau excomunicat ar trebui în general să aibă permisiunea să participe la întâlnirile publice ale bisericii, dar acea persoană nu mai este considerată un membru. Acea persoană nu ar trebui să aibă permisiunea să mai ia Cina Domnului. Iar biserica nu va mai confirma public pretenția de credință a acelei persoane.

Disciplina bisericii nu are de-a face cu pedeapsa sau cu punerea în aplicare a dreptății [divine]. Ea este restauratoare. Ea este menită să îl ajute pe creștinul către care se îndreaptă și să ajute congregația să crească în evlavie – în asemănarea cu Dumnezeu.

Așa cum spune Pavel, „am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit” (1 Cor. 5:5).

Da, pasul final al disciplinei bisericii – excomunicarea – oferă o imagine mică a judecății în prezent (v. 1 Cor. 5:12), dar acea imagine lansează cu dragoste un avertisment despre o judecată viitoare mai mare (ex. 1 Cor. 5:5).

Cât de îndurător ca Dumnezeu să Își avertizeze poporul de marea judecată viitoare în maniere comparativ mai mici în prezent!

Ce spune mai precis îndepărtarea cuiva dintr-o biserică despre acea persoană?

Când o biserică exclude pe cineva dintre membri, ce anume declară ea prin asta? Înseamnă asta că biserica trimite pe cineva în Iad? Nu, aceasta ar fi o învățătură mai veche a romano-catolicilor.

Înseamnă că biserica declară cu o certitudine absolută că cel disciplinat nu este creștin? Nu, Isus nu i-a dat bisericii posibilitatea de a vedea inima cuiva așa cum Dumnezeu o vede.

Dar excluderea cuiva dintre membri și de la participarea la Cina Domnului este un fel al bisericii de a declara că nu mai este dispusă să confirme public că acea persoană este un creștin.

Gândește-te o clipă la ceea ce biserica spune când acceptă pe cineva ca membru. Biserica afirmă public că ea consideră credibilă pretenția de credință a acelui om. Ea declară înaintea tuturor că „Joe pretinde că este un ucenic al lui Hristos, iar noi mărturisim public că suntem de acord cu el. Noi credem că Joe este un cetățean al Împărăției lui Hristos”. Biserica face această declarație prin botez și prin Cina Domnului.

Așadar, dacă membralitatea implică afirmarea

publică de către biserică a unei profesii de credință, disciplina bisericii constă din renunțarea la acea confirmare. Persoana poate continua să pretindă că este un creștin, dar de data aceasta, biserica spune: „noi nu mai putem confirma acest lucru”.

Sau îngăduiți-mi să explic lucrurile în felul următor. Dacă „Joe” ar veni la tine și ți-ar spune că el *nu* este creștin, iar eu te-aș întreba dacă Joe este creștin, tu ai spune: „Nu”. Corect?

Dar să zicem că Joe ar fi spus că se consideră creștin, dar tu l-ai văzut făcând ceva ce nu te-ai aștepta de la creștini să facă și el nu și-ar cere scuze, cum ar fi să își părăsească soția pentru o altă femeie. Ce ai spune dacă te-aș întreba dacă el este creștin? M-aș aștepta să te simți probabil jenat să vii cu un absolut „da” sau „nu”. Excluderea cuiva dintre membrii bisericii nu este un absolut „da” sau „nu” ca răspuns la profesiunea lui de credință. Ea înseamnă excluderea lui „da”. Înseamnă a spune că „noi nu vom mai confirma această pretenție”. Astfel, o biserică ajunge în punctul în care, după mai multe încercări de a chema acea persoană la pocăință, se simte lipsită de onestitate dacă ar continua să confirme pretenția de credință a acelei persoane.

De exemplu, când biserica mea l-a exclus pe

„Sam”, bărbatul necăsătorit, pentru păcate de natură sexuală de care nu a vrut să se pocăiască, el a continuat să se considere creștin. Dar el a refuzat să se oprească din acțiunile lui păcătoase. El a avut de ales între Isus și păcatul lui, și a dorit să insiste că poate să aibă ambele – sugerând că își iubea păcatul mai mult decât pe Isus. De aceea, după mai multe luni de discuții, insistențe și multă rugăciune, biserica a votat să îl excludă pe Sam. Nu mai puteam confirma pretenția lui de credință.

Două implicații decurg de aici. În primul rând, când o persoană încetează să se mai considere un creștin, eu nu cred că biserica ar trebui să excomunicе acea persoană, ci ar trebui să lase ca ea să „demisioneze”. Nu există niciun lucru public de corectat. Persoana respectivă s-a corectat singură. Iată de ce Pavel spune că biserica ar trebui să își retragă mâna părtășiei de la oricine care „își zice frate”, dar trăiește în păcat și nepocăință (1 Cor. 5:11).

În al doilea rând, disciplina bisericii înseamnă ruperea părtășiei creștine sau a relației cu o biserică, dar ea nu înseamnă ruperea relațiilor de familie. Soțiile soților excomunicați ar trebui să continue să își îndeplinească toate responsabilitățile biblice de soție față de soț. Copiii mamelor excomunicate ar trebui să continue să își

cinstească mamele și să aibă grijă de ele.

ESTE DISCIPLINA BISERICII CU ADEVĂRAT IUBITOARE?

Dacă pentru tine disciplina bisericii este un subiect relativ nou, probabil că ai încă o mulțime de întrebări practice, precum „Ce păcate duc la disciplină?” sau „Cum funcționează disciplina?” Voi trata unele dintre aceste întrebări în câteva clipe, pentru că ele sunt cruciale pentru a înțelege precis ce este disciplina bisericii. Dar înainte de asta, haideți să tratăm principala noastră întrebare: Este disciplina bisericii un lucru cu adevărat iubitor?

Răspunsul scurt este că depinde în ce univers trăiești.

Înțelegerea total greșită a dragostei

Dacă trăiești într-un univers în care omul este în centru, iar noi, ființele omenești, suntem măsura tuturor lucrurilor, atunci nu, disciplina bisericii nu este iubitoare. În acest univers centrat pe om, dragostea are de-a face cu a-i ajuta pe oameni să se descopere pe sine, să se defînească pe sine, să se creeze pe sine și să se exprime pe sine. În acest univers, dragostea nu vine cu

constrângeri morale asupra oamenilor, altele decât să nu îi rănească pe alții, pentru că și ei sunt în centrul universului propriu. O astfel de dragoste pretinde că nu corectează niciodată, nu judecă niciodată și nu impune niciodată un adevăr „obiectiv”. Singurul adevăr pe care ea insistă este acela de a fi autentic față de sine.

Fiicele mele au aflat de acest fel de dragoste uitându-se la filmele Disney cu prințese. Ariel din *The Little Mermaid* [Mica sirenă] a vrut să iubească pe cine voia, nu pe cine voia tatăl ei să iubească. Belle din *Beauty and the Beast* [Frumoasa și Bestia] a vrut să își scrie propria poveste a vieții, nu cea pe care cătunul ei voia să i-o impună. Și apoi, desigur, Elsa din *Frozen* [Regatul de gheață] a cântat curajos: „Pentru mine nu există nici bine, nici rău, și nicio regulă; sunt liberă” în cântecul „Let It Go” [S-a întâmplat].³

Acest fel de dragoste prezentă în fiecare film, în fiecare cântec de dragoste și în fiecare emisiune TV pe care le-am văzut în copilărie, de la *The Dead Poet's Society* [Societatea poetului mort] la melodia lui Sting „If You Love Someone, Set Them Free” [Dacă iubești pe cineva, eliberează-i]. Revoluția LGBT din prima

---

³ *Frozen* [Regatul de gheață], regizat de Chris Buck și Jennifer Lee (Burbank, CA: Walt Disney Animation Studios, 2013).

parte a anilor 2000 nu ar fi avut loc niciodată dacă lumea nu ar fi redefinit deja dragostea prin a le da oamenilor șansa de a se defini și de a se exprima liber de orice constrângeri morale. „Inimă plus inimă egal căsnicie”, spune acel autocolant.

Am menționat aceste momente ale culturii pop nu doar pentru că acesta este felul în care societatea „de colo” definește dragostea. De foarte multe ori chiar și creștinii sucombă față de această înțelegere a dragostei. Tragedia este că ar trebui să facem altceva decât să ne așezăm în centrul Universului, de parcă Biblia ar spune: „Din noi, prin noi și pentru noi sunt toate lucrurile. A noastră să fie lauda și slava în vecii vecilor, amin”.

Observați totuși că această dragoste centrată pe om corectează, face judecăți și impune propriile adevăruri. Toate corecțiile, judecățile și adevărurile slujesc însă scopului de a le da oamenilor ceea ce ei vor. O astfel de dragoste chiar excomunică. *Dacă nu mă lași să fiu cine cred că sunt și să iubesc pe cine vreau să iubesc, ești bigot, intolerant și plin de ură. Nu pot avea părtașie cu tine.*

Ce este dragostea?

Totuși, dacă schimbăm acest univers pe unul în

care Dumnezeu este în centrul tuturor lucrurilor, da, disciplina bisericii este iubitoare. În esența ei, disciplina bisericii are de-a face cu dragostea. Domnul îi disciplinează pe cei pe care îi iubește (Evrei 12:6). Și același lucru este valabil în cazul nostru.

Ce este dragostea în Biblie? Este ușor să zicem *cum* este dragostea. Ea este răbdătoare, blândă, „nu invidiază și nu se laudă”, nu este brutală sau mândră (1 Cor. 13:4-5).

Este de asemenea ușor să spunem ce *face* dragostea. Ea „nu caută folosul ei” (1 Cor. 13:5). Ea nu se bucură de rău, ci de adevăr (v. 6). Ea lucrează prin adevăr (2 Ioan 1-3). Ea „acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Cor. 13:7). Ea își dă viața pentru prietenii ei (Ioan 15:13).

Dragostea umblă de asemenea în poruncile lui Hristos (2 Ioan 6). Isus spune despre Sine: „Pentru ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14:31). Și El spune același lucru despre noi: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14:21). El chiar ne spune că, dacă păzim poruncile Lui, vom rămâne în dragostea Sa (Ioan 15:10). Iar Ioan spune că, dacă păzim Cuvântul lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu

va fi desăvârșită în noi (1 Ioan 2:5).

Majoritatea dintre noi avem nevoie de o reorientare radicală a înțelegerii dragostei. În Biblie, dragostea duce la ascultare, iar ascultarea este un semn al dragostei.

Dar ce anume este dragostea, potrivit Bibliei? Cum ar trebui să o definim? Aș zice că *dragostea este dorința pentru binele altuia, care este întotdeauna Dumnezeu.*

Să ne amintim că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8, 16). Ceea ce înseamnă că orice dragoste vine de la Dumnezeu. Orice lucru căreia lumea îi zice „dragoste”, dar care nu este de la Dumnezeu, nu este dragoste. Pentru că Dumnezeu este dragoste.

De aceea, noi îi iubim cel mai mult pe oameni când îi îndreptăm către Dumnezeu, care este dragoste. Când oamenii care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu se abat de la Dumnezeu, noi îi iubim cel mai mult prin a-i corecta și a le spune: „Nu, nu, nu. Dumnezeu este dragoste. Așa că, dacă vrei dragoste, trebuie să te întorci la Dumnezeu”. Cei care se împotrivesc și nu ascultă de Dumnezeu, aleargă departe de dragoste. Ei aleg ceva ce nu este dragoste, chiar dacă ei numesc acel lucru dragoste.

Dacă vrem să căutăm dragostea, trebuie să Îl căutăm

pe Dumnezeu. Trebuie să mergem după Dumnezeu, să Îl imităm pe Dumnezeu, să umblăm pe căile Lui, să ascultăm de El și să facem tot ceea ce El ne spune. Țineți minte că El este dragoste. Desigur, Isus este modelul acestei dragoste. El ne spune că El a rămas în dragostea Tatălui prin ascultarea perfectă de poruncile Tatălui (Ioan 15:10).

Dragostea, ne învață Biblia, este sfântă. Nu poți avea dragoste fără sfințenie. Iar adevărata sfințenie se manifestă întotdeauna în dragoste.

Relația dintre dragoste și sfințenie ar trebui să ne ajute să înțelegem tema constantă din Biblie, care vorbește despre excludere și exil. Pasaje precum Matei 18 și 1 Corinteni 5 nu ne oferă imagini ale lui Dumnezeu care ar face ceva nou sau diferit. Ele ne prezintă un crâmpei scurt din ceea ce Dumnezeu a făcut și va face întotdeauna. El a îndepărtat întotdeauna păcatul din prezența Lui, și El a lucrat întotdeauna pentru a modela un popor după chipul Său iubitor și neprihănit. Dumnezeu i-a exclus pe Adam și Eva din Grădină. El a exclus lumea decăzută din arca lui Noe. El i-a alungat pe canaaniți din țara promisă și, în final, a alungat propriul popor din acea țară. Toate legile date la Cortul întâlnirii au arătat excluderea lucrurilor care erau necurate și nesfinte. Și în ziua de apoi, Dumnezeu promite să îi excludă

pe toți cei a căror credință nu se odihnește în lucrarea încheiată a lui Hristos, în viața Lui întrupată, în moartea Lui substitutivă și în învierea Lui biruitoare asupra morții.

Dacă crezi că excomunicarea nu este ceva iubitor, nu îți va plăcea de Dumnezeu Biblia. Doar Dumnezeu stă în centrul Universului, și doar El este dragoste. De aceea, în dragoste, El alungă de la Sine pe oricine și orice Îl neagă pe El, pentru că aceste lucruri și persoane neagă dragostea.

Dacă Dumnezeu este dragoste, noi îi iubim pe oameni mărturisindu-le Evanghelia, astfel ca ei să Îl poată cunoaște pe Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu este dragoste, noi îi iubim pe oameni învățându-i tot ceea ce Dumnezeu poruncește, pentru ca ei să Îl poată imita pe Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu este dragoste, noi îi iubim pe oameni corectându-i când ei se îndepărtează de Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu este dragoste, noi îi iubim pe oameni chiar excluzându-i dintre membrii bisericii atunci când ei insistă pe dorințele lor mai mult decât pe Dumnezeu, pentru că singura lor nădejde în viață și singura dragoste este să recunoască faptul că s-au dezlipit singuri

de Dumnezeu. De aceea, noi încercăm să le oferim cel mai firav crâmpiei din ce înseamnă să fie despărțiți de El.

Astfel, în esență, bisericile ar trebui să practice disciplina bisericii din dragoste: dragoste pentru păcătos, pentru ceilalți membri ai bisericii, pentru semenii necreștini și pentru Hristos.

CLARIFICAREA UNOR ÎNTREBĂRI

Așadar, da, disciplina bisericii este iubitoare. Dar să ținem minte că am spus mai devreme că ea trebuie să fie și înțeleaptă. Din acel motiv, merită să petrecem puțin timp îndreptându-ne atenția către unele întrebări practice.⁴

Ce păcate conduc la disciplina publică?

Una dintre primele întrebări pe care oamenii le pun deseori despre disciplina bisericii este ce păcate ar trebui să ducă la disciplina oficială și publică a bisericii? La urma urmei, ai putea confrunța orice păcat în liniște și în privat. De exemplu, soția mea ar putea simți nevoia de a mă admonesta cu blândețe – și acest lucru este *pur* teoretic – pentru că, din egoism, am mâncat toată

---

⁴ Parte din acest material este preluat din Leeman, "A Church Discipline Primer".

înghețata.

Dar chiar dacă ea ar avea dreptate, iar eu mănânc egoist toată înghețata și continui acest fel de comportament ani de zile, fără să mă pocăiesc de el, acest fel de păcat probabil că nu ar trebui să se ridice la nivelul care să necesite să „fie spus bisericii”.

Așadar, ce păcate cer implicarea întregii biserici?

Eu cred că Biblia ne învață că disciplina oficială și publică a bisericii este necesară în cazurile de păcate *exterioare*, *grave* și de care cei ce le săvârșesc *nu se pocăiesc* – și că trebuie să fie îndeplinite toate aceste trei condiții.

Un păcat trebuie să aibă o manifestare *exterioară*. Trebuie să fie ceva ce se poate vedea cu ochii și se poate auzi cu urechile. Din nou, gândiți-vă la cuvintele lui Isus despre nevoia a doi sau trei martori. Bisericile nu ar trebui să ridice repede cartonașul roșu al excluderii de fiecare dată când suspectează lăcomie sau mândrie în inima cuiva.

În al doilea rând, un păcat trebuie să fie *grav*. Egoismul unui soț de a nu-i lăsa înghețată soției lui este cu adevărat un păcat, dar probabil că nu este felul de păcat care să pună o biserică în situația de a se întreba dacă mai poate sau nu să confirme că acel om este creștin. Acesta

este criteriul gravității, și sigur că este cumva subiectiv. Este acesta felul de păcat în care presupunem că un creștin, în care locuiește Duhul Sfânt, ar trebui să nu fie în stare să continue la nesfârșit, cel puțin dacă este confruntat? Ne lasă el cu sentimentul că nu am mai putea susține profesiunea lui de credință în Hristos cu integritate?

În final, disciplina oficială a bisericii este maniera corectă de acțiune când *nu există pocăință* față de acel păcat. Persoana implicată într-un păcat grav a fost confruntată în privat cu poruncile lui Dumnezeu din Scriptură, dar el sau ea refuză să renunțe la păcat. Judecând după toate aparențele, persoana în cauză prețuiește păcatul mai mult decât pe Isus.

Cât de mult ar trebui să dureze procesul de disciplină a bisericii?

În general, necesită mult timp pentru a stabili dacă o situație anume satisface toate aceste trei criterii. Cât timp? Depinde. Pasul final al excomunicării ar trebui să aibă loc doar odată ce biserica și liderii ei sunt convingși clar că persoana nu se pocăiește.

Drept rezultat, de regulă procesul înaintează destul de lent, mai ales când păcătosul manifestă cel puțin

câtva interes în lupta cu păcatul. Iată ce zice Pavel: „să îi îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să îi sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți” (1 Tes. 5:14).

Totuși, uneori procesul trebuie accelerat. Acest lucru se petrece de regulă când oamenii sunt hotărâți clar să rămână în păcatul lor sau când este implicată viclenia, când nu poți avea încredere în cuvintele date. Situații de acest fel pot conduce la excluderea imediată, așa cum descrie Pavel în 1 Corinteni 5.

Când ar trebui să aibă loc restaurarea?

Restaurarea în părtășia bisericii are loc când există semne de pocăință autentică. Felul cum arată pocăința adevărată depinde de natura păcatului. Uneori, pocăința este o chestiune de alb și negru, ca în cazul unui bărbat care și-a părăsit soția. Pentru el, pocăința înseamnă să se întoarcă pur și simplu la ea. Totuși, uneori pocăința nu înseamnă biruința completă asupra unui păcat pe cât demonstrarea unei sânguințe proaspete în lupta cu păcatul, ca în cazul unei persoane prinsă într-un ciclu de adicție.

Evident, chestiunea pocăinței adevărate este dificilă și cere multă înțelepciune. Trebuie să echilibrăm mereu precauția și compasiunea. Trebuie să treacă ceva

timp uneori ca pocăința să fie demonstrată prin roadele ei, dar nu prea mult timp (v. 2 Cor. 2:5-8). Odată ce o biserică decide să restaureze în părtașia ei pe cineva care se pocăiește, nu ar trebui să mai discutăm de perioade de probă sau despre o membralitate de mâna a doua. Dimpotrivă, biserica ar trebui să își pronunțe public iertarea (Ioan 20:23), să își afirme dragostea pentru cel ce se pocăiește (2 Cor. 2:8), și să se bucure (Luca 15:24).

Prin harul lui Dumnezeu, am fost martorul a multe cazuri de disciplină a bisericii, în care un membru a fost exclus din biserică și apoi restaurat la câteva luni sau ani după aceea. Poate că cel mai evident caz de acest fel care îmi vine în minte este cel ce a implicat un membru al bisericii care mințea și fura bani de la membrii ei ca să își poată cumpăra droguri. Când a fost prins, el a refuzat să își recunoască păcatul, astfel că biserica l-a exclus. La scurt timp după aceea, el a ajuns în stradă. După mai mulți ani, un tânăr din biserică a început să citească Biblia împreună cu acest om. Puțin câte puțin, inima acestui bărbat s-a înmuiat și el a început să se pocăiască. Apoi, într-o seară deosebită de duminică, el s-a ridicat în fața bisericii și a *predicat* un mesaj lung de iertare, scris pe mai multe pagini. El a cerut iertarea din partea lui Dumnezeu și din partea noastră. Biserica l-a restaurat

imediat și s-a bucurat, iar Dumnezeu a fost proslăvit.

Cum ar trebui practicată disciplina de către biserică?

Darea publică de socoteală ar trebui să fie un rezultat a ceea ce are loc deja în viețile private ale membrilor bisericii. Disciplina oficială a bisericii funcționează cel mai bine când membrii știu deja cum să dea și cum să primească corecția în dragoste. Ei fac asta în familiile lor. Ei fac asta la o masă. Ei fac asta cu atenție și blândețe, și mereu spre binele celuilalt. Ei nu aruncă în stil egoist niște cuvinte de mustrare, doar ca să îi răpună pe ceilalți.

Există multe alte principii cruciale în disciplina bisericii.

Procesul ar trebui să includă pe cât de puține persoane este posibil. Acest principiu decurge clar din Matei 18:15-17. Dacă o confruntare unu la unu duce la pocăință, foarte bine. Dacă este nevoie de încă doi sau trei, să rămână totul în acel cerc. Cazurile ar trebui aduse în atenția întregii biserici doar după ce toate celelalte căi de rezolvare au fost epuizate.

Persoanele implicate trebuie să primească circumstanțe atenuante. Așa cum am observat deja, Isus prescrie ceva asemănător unui proces judiciar atent în Matei 18:16, „pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe

mărturia a doi sau trei martori”. Acuzațiile trebuie să fie întemeiate. Dovezile trebuie prezentate. Martorii trebuie implicați. Creștinii ar trebui să înainteze încet și atent, iar bisericile ar trebui să trateze cazurile de disciplină asemănător principiului judiciar al prezumției de nevinovăție.

Acest principiu se aplică nu doar în chestiunile disciplinei oficiale, ci afectează și felul cum creștinul ar trebui să își confrunte un frate sau o soră în privat. Oamenilor trebuie să li se acorde prezumția de nevinovăție. Întrebările ar trebui să vină înaintea acuzațiilor. Claritatea trebuie căutată înainte de a fi pronunțate certitudinile. În domeniul disciplinei, ca în orice alt domeniu al vieții, „orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie” (Iacov 1:19).

Liderii bisericii ar trebui să conducă procesul. Păcatul este înșelător și complex. Este ușor să fim amăgiți. De aceea, Iuda scria: „Muștrați-i pe cei ce se despart de voi; căutați să îi mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mănjită de carne” (Iuda 22-23). În general, odată ce un caz de disciplină trece dincolo de primul sau al doilea pas, prezbiterii bisericii ar trebui să conducă procesul. Duhul Sfânt le-a încredințat supravegherea peste întreaga

congregație (F.A. 20:28), astfel că ei ar trebui să fie cei ce stabilesc dacă acel caz ar trebui supus atenției întregii biserici.

Disciplina bisericii ar trebui să implice întreaga biserică. Diferitele tradiții denominaționale au modalități diferite de a implica întreaga congregație în procesul de disciplină oficială. Dar oricare ar fi denominația, liderii trebuie să caute modalități de a-i „spune bisericii” (Matei 18:17) care este problema. În special în etapele ei finale, disciplina este un lucru foarte important pentru viața unei biserici, lucru care, în virtutea unirii noastre în Hristos, fiecare parte își are rolul. Din punct de vedere pastoral, este important ca fiecare parte să își asume rolul. Noi toți învățăm. Toți vom fi avertizați și provocați. Toți putem avea ceva cu care să contribuim.

DISCIPLINA BISERICII ESTE DURĂ, DAR IUBITOARE

În esență, disciplina bisericii este dură, dar iubitoare.

Într-o situație, eu și soția mea am fost nevoiți să confruntăm o prietenă apropiată legat de o decizie groaznică pe care voia să o ia la locul ei de muncă. Ea a respins corecția noastră. Am implicat apoi încă doi prieteni, apoi

încă doi. De fiecare dată, ea a respins dragostea noastră. În mai multe momente din acest proces, care a durat câteva săptămâni, simțeam un gol în stomac sau nu puteam dormi nopți la rând, iar aceste lucruri nu sunt normale pentru mine. Cu toate acestea, a trebuit să mergem înainte pentru că noi am avut încrederea că Dumnezeu este mai iubitor și mai înțelept decât noi, și că puteam avea încredere în Cuvântul Lui. Un lucru uimitor a fost că această femeie s-a întors în final la noi și ne-a spus că a renunțat la decizia respectivă. Slavă lui Dumnezeu! A fost greu, dar a meritat.

De ce să practice bisericile disciplina? Pentru că ea contează pentru mărturia și pentru lucrarea de evanghelizare. Dacă biserica este la fel ca lumea, de ce să vrea cineva să facă parte din ea? Dacă tinerii sunt curtezani și bătrânii sunt bogați și morocănoși; dacă tinerele flirtează cu bărbații iar femeile bătrâne ar fi alcoolice, în ce fel ar mai fi atractivă mărturia bisericii? Cum va avea succes lucrarea ei de evanghelizare?

Petru ne spune să trăim vieți în lume așa încât, chiar dacă oamenii ne acuză de rele, „prin faptele noastre bune, pe care le văd, să Îl slăvească pe Dumnezeu” (1 Petru 2:12). Ar trebui să fim diferiți prin sfințenia noastră și prin dragostea noastră.

Din nou, de ce să practice bisericile disciplina? Ca să iubească asemenea lui Isus. Iată ce ne-a spus El: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Cum ne-a iubit Isus? Căutându-ne în timp ce noi eram în păcatele noastre, dându-Și viața pentru iertarea noastră și chemându-ne să Îl urmăm.

Cum ar trebui să ne iubim unii pe alții? În același fel. Căutându-ne unii pe alții în păcatele noastre, îndreptându-ne privirile către jertfa Lui spre iertarea noastră, și ajutându-ne reciproc să Îl urmăm. Care va fi rezultatul? Oamenii vor ști că suntem ucenicii Lui. Mărturia și dragostea, corecția și căutarea – toate sunt legate împreună.

Dă-mi voie să exprim asta foarte personal: Față de cine din biserica ta ești deschis în ce privește păcatele tale? Pe cine inviți în viața ta care să te ajute să lupți cu păcatul? Pe cine ajuți să se lupte cu păcatul? Ești dispus să spui cuvinte care pot părea dure pentru acel frate sau pentru acea soră? Dacă nu, ești sigur că îl sau o iubești?

PENTRU PĂSTORI: ÎNAINTE DE A PRACTICA DISCIPLINA BISERICII...

Păstorii nu ar trebui să înceapă imediat să practice disciplina bisericii. Ei trebuie să își păstorească congregațiile către disciplină într-un fel lent și atent. Cum? Iată zece pași:

- 1) Propovăduiește Evanghelia pocăinței și a credinței, o Evanghelie care le spune oamenilor că Isus este atât Mântuitorul cât și Domnul.
- 2) Dă învățătură despre doctrina convertirii, anume că a fi născut din nou înseamnă că Isus te schimbă cu adevărat. Viața ta arată cu adevărat diferit.
- 3) Dă învățătură și practică membralitatea în biserică. Nu puteți exclude pe cineva, dacă acea persoană nu înțelege că există ceva din care să poată fi exclusă.
- 4) Dă învățătură despre disciplina bisericii. Învăță despre ea de multe ori și în multe feluri. Asigură-te că și alții vorbesc despre ea și că nu ești singurul. Dăruiește cărți sau articole despre disciplina liderilor congregației tale.

- 5) Vorbește despre disciplina bisericii în cadrul lecțiilor despre membralitate.
- 6) Cultivă o cultură a ucenicizării, unde să fie considerat ceva normal ca membrii să se deschidă reciproc cu viețile lor. Fii model de astfel de deschidere și de disponibilitatea de a primi corecție în propria viață.
- 7) Pune rânduială în documentele statutare ale bisericii. Oamenii ar trebui să știe ce se așteaptă de la ei să creadă, ca membri ai bisericii unde slujești. Și ei ar trebui să poată fi în stare să vadă în statutul bisericii felul în care funcționează disciplina și cine este responsabil pentru ea.
- 8) Asigură-te că ceilalți lideri sunt de acord cu ea și că ei cred că este biblică.
- 9) Dă-ți toate silințele ca să te asiguri că registrul membrilor bisericii reflectă corect participarea regulată a membrilor la întâlnirile ei.
- 10) Dacă este prima dată când aplicați disciplina bisericii, asigură-te că este vorba despre un păcat evident, asupra căruia toți creștinii cad de acord că este un lucru greșit.

RESURSE RECOMANDATE

Pentru păstori

Jonathan Leeman. *Church Discipline: How the Church Protects the Name of Jesus*. Wheaton, IL: Crossway, 2012. Disponibilă în limba română la Editura MAGNA GRATIA.

Pentru păstori și membri

Jonathan Leeman. *The Rule of Love: How the Local Church Should Reflect God's Love and Authority*. Wheaton, IL: Crossway, 2018.

Jonathan Leeman. *Understanding Church Discipline*. Nashville, TN: B&H, 2016.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Ți se pare că expresia "disciplina bisericii" sună ironic? Mulți oameni cred că mesajul bisericii este centrat pe har, și că disciplina pare contrară acestui mesaj. În această scurtă carte, Jonathan Leeman prezintă răspunsurile biblice la întrebările legate de natura și modul de aplicare a disciplinei bisericii, ilustrând felul cum Scriptura o prezintă ca un lucru iubit și necesar pentru viața, sănătatea, sfințenia și creșterea bisericii locale.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățătură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserică locală.

Jonathan Leeman (PhD, University of Wales) este directorul editorial al 9Marks și autorul sau editorul a numeroase cărți. Jonathan predă la mai multe seminarii teologice. El, soția și cele patru fete ale lor locuiesc într-o suburbie a orașului Washington, DC. Jonathan slujește ca prezbiter la Cheverly Baptist Church.

Editura **MAGNA GRATIA**
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org